

Mirko Zupančič

POTOVALCI

(igra, sestavljena iz fantazije)

OSEBE:

PRIPOVEDOVALEC

MELON

BELON

DEKLE

MOŠKI

LOVEC

ŽENSKA

1. URADNIK (kasneje ŠOFER)

2. URADNIK (kasneje SPREVODNIK)

Jasa v bližini majhne, lokalne avtobusne postaje. Na jasi je nekaj improviziranih lesenih sedežev in nekaj mizi podobnega. Naprej pelje steza v zaraščen gozd.

PRIPOVEDOVALEC: Absurda ni, ker je dokazano, da je. – Po tistem mesecu in dnevu, ko je ta dokaz obveljal, sta se porodila dva brata: Melón in Belón. Zrastla sta in ljudje so ju bili veseli.

Vse do trenutka, ko se je noč obrnila in je dan dobil drugačen pogled. Nad zvezdami je bilo namreč zapisano, da mora Melón ubrati svojo čisto posebno pot. Do te poti pa je vodila zahtevna preizkušnja. Melón je splezal na visoko drevo, da bi se mu na vrhu svet razširil. Toda drevo ga ni sprejelo. Odvrglo ga je in Melón je padel globoko. Pogreznil se je v dolgo, dolgo spanje. Ko se je prebudil, je najprej ugledal obraz brata Belóna, nato pa še vse drugo. Gledal je in gledal, toda svet ni bil več nekdanji. Melón se je zaklenil v tišino. Namesto v svet je pogledal globoko vase. Objele so ga sanje. Tistega, kar prej ni videl, je videl zdaj in vse je dobilo neke druge vzroke in posledice, povezave, spremembe in oblike. Smisel vsega je postal drug in drugačen.

Ljudje pa, kot je to v navadi, niso prenesli sanj. Ognili so se ga, kjer se je le dalo, in namigovali, da bi ga bilo treba shraniti v neko posebno ustanovo. Melón, obsijan z novo lučjo, je zahrepenel drugam, na neznano cesto. Na cesto z odmaknjnim ciljem, da bi živel tisto, kar on vidi. – Brata Belóna je ljubil kakor sam sebe, brat njega tudi, čeprav sta si bila zelo različna.

In zgodilo se je, da sta zapustila vse svoje premoženje, ki ni bilo majhno, in odšla . . . Pripovedovalec se umakne. Nekaj taktov muzike, prostor se močno razsvetli. – Prideta Melon in Belon, ki sta izstopila na zadnji avtobusni postaji in se namenila neznano kam.

BELON: Kam zdaj?

MELON: Pokazalo se bo.

BELON: Kdaj?

MELON: Ko bo napočil čas.

BELON: Koliko je ura?

MELON: Pozabi na predmete. Vase poglej. Notri je tvoj čas.

BELON: Navsezadnje se lahko ravna po soncu.

MELON: Pozabi na sonce. Sonce je mišljeno kot žarek.

BELON (*neprizadeto*): Torej ne bom več rekel: mislim. Rekel bom: mišljen sem.

MELON: Besede, ja. Besede so premor med molkom.

BELON: Vsaj bisagi sva vzela na pot. In nekaj hrane.

MELON: Samo zato, da bova odmaknila cilj.

BELON: Pa zato, da se bova smejala. Rad bi preizkusil smeh, če je smeh.

MELON: Morda je smeh obrnjena solza.

BELON: Tudi ne vem...

MELON: Česa?

BELON: Ne vem, zakaj sva odšla vstric. Zakaj ne drug za drugim.

MELON: Zaradi smeha.

BELON: A samo to je?

MELON: Pa drug v drugega bova pogledala. Pokazalo se bo, da sva sicer dva, ampak v bistvu sva *eno*. *Eno je cilj. Zato morava počakati Potovalce.*

BELON: Kako veš, da bodo prišli?

MELON: Saj to je tisto, da ne vem. Ampak prišli bodo. Če sanjaš, se svet vključuje.

BELON: Ti že veš.

MELON: Pravkar sem ti rekel, da ne vem. Oni vejo, oni vidijo noter.

BELON: Pa jih sploh poznaš?

MELON: Ne.

BELON: Nekako jih boš moral spoznati.

MELON: Sami se bodo razodeli.

BELON: A tako.

MELON: Zanje je treba pustiti prazen prostor.

BELON: Kot v puščavi?

MELON: Kot v puščavi.

BELON: Seveda. V puščavi ugleda človek sam sebe.

MELON: Tudi tam.

BELON: Še posebej, če je žejen. Fatamorgana.

MELON: Na tem smo vsi.

Belon nekaj brska po bisagi.

BELON: Pa bodo tudi oni pozabili na predmete?

MELON: Potovalci nočejo spomina. Oni vidijo drugače. Vidijo vse tisto, kar je spodaj.

BELON: Težavno opravilo...

MELON: Zato je treba postati *eno*. Biti drug v drugem.

BELON: No, ja...

MELON: Poglavitno je, da na koncu te ceste, ni več druge ceste.

BELON: Ne vidim nobene ceste.

MELON: Pa je. Na tej cesti se bomo srečali.

BELON: In ko pridejo? Ko se bomo srečali? Kam potem?

MELON: Oni vedo kam.

Belona se polasti smeh, ki zveni zelo muzikalno.

BELON (*ko se jenja smejati*): To je bilo zavoljo prepaha.

MELON: Nič se ne ve.

Melon hodi v krogu, Belon ga opazuje.

BELON: Koliko pa jih bo? Potovalcev.

MELON: Ni števil. Ni števila.

BELON: Potem bo pa gneča. – Za zdaj sva samo midva. Dva.

MELON: Videz na videz. *Eno sva*. *Eno morava biti*, drugače bo vse zaman. Ne boš videl notri, ne boš imel sanj. Vse je namreč spodaj, podzgoraj, skrito. Samo skrito se včasih pokaže.

BELON: Zanimivo.

MELON: Kaj?

BELON: Da se pokaže prav tisto, kar je skrito.

MELON: Tako je določeno.

BELON: Bo že držalo. – Najprej boli glava.

MELON: Ali pa noga.

BELON: Tisti del enega, ki sem jaz, zaboli najprej glava. To je dokaz, da sem.

MELON (*poudarjeno*): Ali pa noga. Tudi noga je glava. Vse je eno znamenje.

BELON: Res, da sva brata, ampak mene so delali drugače. Ne kot znamenje. Posebej so mi dali glavo in posebej nogo. Je neka razdalja med obema udoma.

MELON: Zablada. Midva sva *eno*. Če bi bila vsak posebej, bi začela ugotavljati, analizirati, predpostavljati, razdeljevati. To bi privedlo do imeti, imeti pa si je izmislilo obstoj nekega življenja. Takega, ki ne vidi nič spodaj in znotraj, ki je samo zgoraj in živi v zmoti, da je ono Bog.

BELON (*si vzame čas za premišljevanje*): Veš kaj!

MELON: No?

BELON: Idejo imam.

MELON: Ni idej.

BELON: Še bolje, če jih ni. – Predlagam, da se vsaj za nekaj časa razdeliva, razcepiva. Ti boš ostal notri, spodaj in podzgoraj, jaz pa bom pešačil zgoraj na površini sveta. In če ni takega sveta, si ga bom izmislil. Izmislil s tako ihto, da bom na njem gore ugledal. Otipaval bom predmete in jih hotel imeti.

MELON: Ne!

BELON: Poskusiva lahko.

MELON: Ne!

BELON: Samo za nekaj dni.

MELON: Ni mogoče.

BELON: Je mogoče.

MELON: Čas se je umaknil. Zanke so pošle. Svet je votlina.

BELON: Ni!

MELON: Nikogar ne boš ukanil. V meni si, ti si jaz in jaz sem ti. *Eno*.

BELON: Sonce!

MELON: Žarek!

Zdaj smo priča posebnemu prizoru. Oba govorita, in hkrati, ko govorita, svoje govorjenje tudi prikazujeta z izbranimi gibi. – Muzika.

BELON: Že lezem ven, napol sem že zunaj. Čutim sebe, samo sebe. Še malo. Še malo...

MELON: Ne gre. Vidiš, da ne gre.

BELON: Naramnica. Siva odeja. Jabolčni vihar.

MELON: Ne gre. Beseda ne pomaga. Vidiš, da ne gre. Nazaj drsiš, si že notri.

BELON: Ni prostora. Drenjam se, na zvižganje mi gre. Jetnik postajam.

MELON: Kazen, ker si hotel biti sam. Oba sva jetnika.

BELON: Ti že ne. Ti si šef.

MELON: Oba sva jetnika enega. Oba sva eno in nisva jetnika.

BELON: Ti si šef. Šef nad šefi. Šef šefov!

MELON: Končano.

Muzika pojenja. – Oba sta utrujena. Oddihujeta se od napora in brez cilja hodita po prostoru. – Sliši se motor lokalnega avtobusa, ki je pravkar odpeljal.

BELON: Avtobus je odpeljal.

MELON: Avion.

BELON: Pa naj bo avion. Glavno je, da je odpeljal.

MELON: Zdaj bo treba nekoliko potrpeti.

BELON: Se ti zdi?

MELON: Treba bo ubogati cesto.

BELON: Seveda.

MELON: Cesta je namreč še zmeraj zaprta.

BELON: Škoda.

Vsak zase nekaj premišljuje.

BELON: Zdaj vem. Vse vem.

MELON: Nihče nič ne ve.

BELON: Če ne vem, pa čutim. Nočes me spustiti ven. Prav. (*Se razveseli.*) Ti bom pa nagajal. Ropotal bom notri in nasprotoval. Nagajal ti bom.

MELON (*zelo resno*): To bo bolelo. Zelo bolelo.

BELON: Potisnil si me nazaj. Zaklenil si vrata. Bom pa notri razgrajal. Notri bom tipal svet, naredil bom težko goro.

MELON: To bo težilo, preveč bo težilo.

BELON (*z resničnim usmiljenjem*): Bom naredil pa nekoliko lažjo. Molčita.

MELON: Snežinka.

BELON: Potovalci. Veliko Potovalcev.

MELON: Sanje.

BELON: Razstava. Dekle.

MELON: Pôje.

BELON: Dekle. Pticek. Moški.

MELON: Tehtnica tehta.

BELON: Diredaj.

MELON: Miligram.

BELON: Goro imeti.

MELON (*združi svoje besede*): Snežinka
sanje
pôje.
Tehtnica tehta
miligram.

BELON (*je popolnoma presenečen*): Ramaramarama barama.

MELON: Kako?

BELON: Nisem vedel, sploh nisem vedel.

MELON: Kaj?

BELON: Nisem vedel, da sem pesnik.

Pride dekle. Lepa je, naravna in sproščena. Prostor se drugače osvetli. Dekle sede na eno od odmaknjenih klopic in miruje. Najbrž čaka tiste, ki je bila z njimi na

izletnem popotovanju. – Belon jo opazi in stopi k njej. Hoče ji nekaj reči, pa se premisli in se vrne k Melonu.

BELON: Glej in povej. Kaj vidiš?

MELON (*Jo od daleč bežno pogleda in se obrne stran*): Taksi. Ja, taksi.

BELON: Pomota. Še enkrat poglej.

MELON (*monotono, kot prej*): Sedežnica.

BELON: Ne, ne! – Dekle je. Dekle in pol. Dekle in tričetrt.

MELON: Če ni taksi in ni sedežnica, je lahko še labod ali Evina preobleka.

BELON: Ona je. Lepa stvarnost, resničnost. Vonljiva, otipljiva.

MELON: Resničnost je pot v praznino. V praznini je nič doma. Cvet ni tisti cvet, ki mu pravijo, da je cvet. – Rešil te bom za eno.

BELON: Ne boš. Že ropotam. Nagajam. Gledam, tipam, vonjam.

MELON: Boli. Močno boli.

Dekle, ki je pozorno poslušala njun nenavadni pogovor, se zgane in stopi k njima. – Njen smeh je skoraj vesel.

DEKLE: Od nekdanj sem ljubila uganke. V vaju jih je vse polno.

BELON: Samo izgleda tako.

MELON: Kdo izgleda?

DEKLE (*MELONU*): In vendar je bila na začetku skala, visoka gora. – Ali pa tudi ne. Nemara je bil samo žarek.

Melon se močno zdrzne, toda molči. Belon je hote preslišal njene zadnje besede in bi rad speljal pogovor drugam.

BELON: Si morda zašla? Se izgubila?

DEKLE: Sploh ne. Povsod so posuti popotniki, izletniki.

MELON: Oni niso Potovalci. Ni mi mar zanje.

BELON: Pa je veliko teh popotnikov?

DEKLE: Ne preveč. Nekaj...

MELON: Ni števil.

Dekle ga gleda z začudenim zanimanjem.

DEKLE: Pa vidva? Neznanca. Kako sta zašla prav sem?

MELON: Midva sva eno.

DEKLE: Ni videti.

Belon spet izpusti svoj muzikalni smeh.

BELON: Zunaj sem, zunaj sem. Telo sem.

MELON: Nisi zunaj. Samo nagajaš, ugovarjaš.

Dekle je začudeno, vendar se počasi predaja njuni nenavadni igri.

BELON (*ves iz sebe*): Roko, tvojo roko hočem. Pa nogo. Tipati, tipati, biti zunaj. – Nisi taksi, tudi Evina preobleka nisi. Čisto prava si...

DEKLE (*prešerno*): Kaj si tako želiš dekleta? Pa kar vsem na očeh, kar tukaj, ob poti.

MELON: Bolečina. Boli. V meni je potres.

DEKLE: Zato, ker me je potipal? Daj še ti. Ne bom se stopila. Dotiki so zdravje. Delujejo zoper potres.

Melon nenadoma dvigne roki. Tišina.

MELON: Ne boš pretentala skrivnosti. Ti si sprememba. Veliko sprememb se mi je sanjalo. Smreka si, visoka smreka.

DEKLE: Zdaj pa še to!

MELON: Pokleknil bom do korenin, izruval te bom in zalučal v vesolje, da boš eno z njim.

Poklekne k dekletovim nogam in ji sezuva obuvalo.

DEKLE: Žgečkaš me...

MELON: Sokovi! Zemlja daje sokove. Napojil te bom do vrha, v omotico te bom pognal. Izruval, zalučal v kristal . . .

DEKLE: Tak lučaj dovolim. V kristalu mi bo lepo.

Melon molči čisto poseben molk. Se odmakne in jo gleda.

MELON: Ne, ne. Za lepo še ni čas. Ni se še odkrilo. Ko boš odvrгла preobleko, bo prišla dekle. Moram se umakniti. Na cesto moram, nekje so Potovalci.

Odide.

DEKLE: Le kaj bo počel s temi izletniškimi popotniki. Ne spada mednje. Eni sploh ne marajo takih nagovorov.

BELON: Potovalce išče, ne popotnikov.

DEKLE: Pa je kakšna razlika?

BELON: Velika.

DEKLE: Povej.

BELON: Popotnik si ti, popotnik je izletnik, vsak je lahko popotnik. Potovalce pa pozna in čaka samo on.

DEKLE: Nenavadno. Od kod jih pozna.

BELON: Saj to je tisto. Nikoli jih še ni videl, a zanj *so*. Sporočajo mu nenavadne stvari. Kajti oni so tisti, ki vidijo noter. Vidijo vse tisto, kar ti ne vidiš, ali pa vidiš napačno.

DEKLE: In ti? Kako vidiš ti?

BELON: Prizadevam si. Kdaj pa kdaj celo uzrem skrite stvari. Melon je močan, večkrat me potegne noter, med svoja ozvezdja. Potem se spet izvlečem ven, v tole stvarnost, kjer si tudi ti in vsi drugi. Morda se sliši smešno, a sem kar nekako vzljubil te njegove Potovalce.

DEKLE: Ni smešno.

BELON: Misliš zares?

DEKLE: Zelo zares.

BELON: Od kdaj?

DEKLE: Od zdajle. – Gledala sem ga in se mi je videlo, kot da ga obdaja neka posebna zračnost, nekaj, kar ga varuje.

BELON: Čudno.

DEKLE: Nemara bi pa tudi mene potegnilo noter?

BELON: Ramaramarama.

DEKLE: Ne razumem.

BELON: Ramaramarama rečem, kadar odkrijem kaj nenavadnega, ali celo nemogočega. Včasih še kaj dodam, odvisno od situacije.

DEKLE: Mi ne verjameš?

BELON: Zvedavost še ni sanja.

DEKLE: Kako to misliš?

BELON: Treba je sanjati, veliko sanjati.

DEKLE: Vem.

BELON: So se ti kdaj uresničile sanje?

DEKLE: Večkrat. Najlepše samo enkrat. Takrat sem se ponoči preselila v veliko zračno cev. Življenje se je dogajalo v belem in v modrem in bilo je vse polno metuljev. Zemlja je bila daleč, tujka. Bilo mi je, kot bi se naselila v zvezdogleđ. – Ali ni to dovolj?

BELON: Ni, ker te ni do konca udarilo.

DEKLE: Pa me je vsaj oplazilo. Po tisti noči sem začela jahati konje.

BELON: To je že bolj obetavno.

Pride krepak in dobrodušen moški. V rokah nosi plastični vrečki. V eni je kruh, v drugi pa velika salama.

MOŠKI: Človek ne sme nikoli obupati.

DEKLE: Se je kaj zgodilo?

MOŠKI: Nič se ni zgodilo. Ampak človek vseeno ne sme obupati.

BELON: Pametno.

MOŠKI (*dekletu*): Kam je pa tebe odneslo. Naenkrat si zginila.

DEKLE: Šla sem. Kar šla sem... Ne vem zakaj.

MOŠKI: Po tistem, ko si odšla ti, se je nekaj vej sklonilo. Poravnal sem jih. – Praviš, da si kar šla.

MOŠKI: Semkaj, na jaso me je zaneslo.

MOŠKI: Kar naenkrat sem ostal sam. Vse živo je nekam zginilo. Pa sem si rekel: Človek ne sme nikoli obupati in nisem obupal. Rekel sem si tudi: treba je jesti.

DEKLE: In si jedel...

MOŠKI: Nisem jedel.

DEKLE: Moral bi jesti.

MOŠKI: Vem, da bi moral, pa nisem imel kje. Kar malo me je skrbelo. – Ne bi se namreč spodobilo, da bi to salamo odnesel nenačeto nazaj na bus.

BELON: Ne bi se spodobilo. Nikakor se ne bi spodobilo.

MOŠKI: Potem sem iskal senco in primeren prostor. Pa nič. Samo robidovje.

BELON (*zelo resno*): Včasih gre res vse narobe.

MOŠKI: Vse ne, ker sem zagledal potok. Bolj natančno: najprej sem ga slišal. Klo, klo, klo, se je oglašal. Potem sem ga zagledal. Prav čedno sem se osvežil in sem odšel naprej. Nekam bom že prišel, sem si rekel.

DEKLE: In si prišel. Človek res ne sme nikoli obupati.

Pride Melon, zagleda se v prišleka.

MOŠKI (*ki je tudi opazil Melona*): Oho. Saj sta tukaj kar dva. Da le nisi čisto sama.

DEKLE: Mene ni strah.

MOŠKI: Zmeraj je človeka po malem strah. Če je človek. Jaz se nikoli nisem bal strahu.

Vsi molčijo. Najbrž ugibajo, kako bi nadaljevali pogovor. Moški je v zadregi in precej nerodno predeva salamo iz roke v roko. – Melon nenadoma pokaže nanj.

MOŠKI (*onemi od začudenja*): ??

MELON: Tank. Ja, tank.

MOŠKI: Kako? Kaj pravite?

MELON (*ga še bolj ostro gleda in uperi prst v salamo*): Top! Ja, top!

MOŠKI (*hiti skrivati salamo*): Prav nič se ne ve, če ne bo kmalu izbruhnila še kakšna... lakota.

Belon je spet v elementu svojega smeha. Melon se umakne. Za nikogar se ne zmeni, ves je v sebi.

MOŠKI (*previdno*): Kako bi rekel. Nisem prav dobro razumel. Tank. Top. Menda nima kakšnih slabih spominov na vojaščino, pa ga to še zdaj preganja.

BELON: Komaj se da povedati. On vidi, česar mi ne vidimo, svet opazuje čisto po svoje.

MOŠKI: Že, že. Ampak zakaj je videl namesto mene tank.

DEKLE: Tako je pač videl.

MOŠKI (*godrnja*): Kaj takega se mi še ni pripetilo. Da bi bil – tank.

DEKLE: Malo prej je mene spremenil v taksi.

MOŠKI: V avto?

DEKLE: Ja. V avtotaksi

MOŠKI (*premisli*): Siromak.

DEKLE: Sploh ni siromak. Zelo je srečen. Prijatelje ima . . .

BELON: Marambarama. Rambarama.

MOŠKI (*se ne znajde*): Kaj pa tegale preganja?

DEKLE: Nič ga ne preganja, spanec odganja. Predolgo je že na istem mestu.

MOŠKI: Ti pa res vse veš. – Zakaj pa ne odide, če se mu tu spi?

DEKLE: Kam?

MOŠKI: Kaj vem. Nekam naprej. Kamorkoli.

DEKLE: To pa ni tako preprosto.

MOŠKI: Ni preprosto? Nekam iti?

DEKLE: Ni. On mora čakati njega. (*Pokaže na Melona.*) Šele oba skupaj bosta odšla po cesti. Morda bosta še mene povabila.

MOŠKI: Po kakšni cesti?

DEKLE: Po tejle.

MOŠKI: Nobene ceste ne vidim.

DEKLE (*ihitavo*): Pa je! Pa je!

MOŠKI: No, ja. – Da te ni vse skupaj malo . . . malo preveč . . . prevzelo.

DEKLE (*presliši namig*): In na tej cesti bomo srečali Potovalce.

MOŠKI: Hudiča! Saj to smo mi, izletniki. In nas boste srečali, nas, ki smo se že razšli?

DEKLE: Ne vas. Potovalce!

MOŠKI: Jesti moram. Če ne bo po meni.

MELON (*nenadoma in glasno*): Tale naprava škoduje zdravju.

BELON (*se zgane*): Ali pa tudi ne. Odvisno je od tega, na katerem koncu začneš.

Popelje moškega do tistega, kar naj bi bilo miza.

Vso stvar položi semle. Tako. Daj nož. Takole. Lepo in v miru razreži, pa ne bo škodovalo.

MOŠKI: Hvalabogu. Vsaj ti si videti pameten.

BELON: Barambarama. Rototo.

MOŠKI (*je dokončno izgubljen*): Razumem. Vse razumem.

MELON: Ne kliči hudiča!

MOŠKI: Samo razumem, sem rekel.

MELON: Razumem je hudič. V razumem ni nič. Potovalci to vedo. Z očmi!

S pogledom noter. Jaz še ne zmorem vsega. Še zmeraj sestavljam besede. Zato čakam (*se oklene Belona*) – midva sva eno – Potovalce, da bodo razodeli molk.

Molk je najvišja skrivnost, popolnost. Veliko zloženih besed je cesta. Zelo veliko besed je dolga cesta. Ampak na cilju je molk. Ena beseda za veliko besed.

Moški čuti, da se mora prilagoditi, že zavoljo dekleta.

MOŠKI: Kako pa zgledajo?

DEKLE (*namesto Melona, ki spet molči*): Sploh ne zgledajo. Oni so.

MOŠKI: Ne bom jedel. Nimam več apetita.

DEKLE: Še bolje. Saj tako ni časa.

BELON: Si že bil kdaj na gori. Na visoki gori?

MOŠKI: Večkrat.

BELON: In si gledal doli.

MOŠKI: Menda.

BELON: To je tisto.

MOŠKI: Kaj?

BELON: Pogled.

DEKLE: Kajpada: Pogled. Vame se je že naselil. Kmalu me bo vzel v eno.

Moški razmišljuje o molči. Nekaj se v njem dogaja, nekaj si dopoveduje.

MOŠKI: Tegale vašega zraka se človek zares naleze. Menda je vsakega od vas nekaj zadelo in potem je tisto ostalo, ni se hotelo umakniti drugemu. Skratka: nekaj se zgodi, kaj se je zgodilo, pa se ti posveti dosti kasneje. Celo odgovor pride. – Jaz sem bil v takem položaju na fronti. Pokalo je in grmelo in treskalo. Fantje so padali vseprek, kot bi jih kdo kosil. Nastlano je bilo z mrliči. In nenadoma je šinilo vame vprašanje: Le komu bo Bog še sodil ob koncu sveta, ko ne bo več ljudi. Vsi bodo pobiti in pomrli, le komu bo še sodil.

Molčijo, nihče ne ve odgovora. Moški nadaljuje, kot bi se opravičeval.

Najbrž res ne znam prav postavljati besed, zato vseskupaj zgleda čisto vsakdanje. Sicer pa ne more zgledati drugače, saj se mrliči dogajajo vsakdanje.

DEKLE: To – vsakdanje – je res malo preveč vsakdanje.

BELON: Ampak kaže prav.

DEKLE: Ja, smer je nakazana.

BELON: Še malo bo treba potrpeti.

DEKLE: Ampak ne predolgo.

BELON: Pozni dan je sedel na skalo.

Belonov stavek spodbudi moškega, da se nečesa spomni.

MOŠKI: Ne bo držalo. Če se prav spominjam, je bila noč. Res pa je sedla na skalo tako trdo, da še sebe nisem več videl. Stal sem, zaprl oči in čakal. Potem me je nekaj dvignilo in spet položilo na tla. Naredil se je dan. Nekaj je zašumelo, prirojile so čebele in mi nalile medu. Kot bi vedele, da mi med zelo tekne. A kaj, ko se je takoj za tem pripodilo pet vrabcev, dobro pomnim, da jih je bilo pet, in so ves med pozobali.

BELON: Pozobali ali polizali?

DEKLE: To je važno.

MOŠKI: Pozobali. S kljunom.

DEKLE: To pa je znamenje. To že nekaj pomeni. Potovalci so hoteli, da nas poiščeš. Tudi ti boš eno.

MOŠKI (*vdano*): Meni je prav, če mora tako biti. Pa zate mi gre. Ne morem te kar prepustiti drugim.

Zadaj se sliši strel iz lovske puške. Prisluhnejo. Molčijo.

BELON: Slutim, da zdaj prihaja resnična resničnost. Stvarna stvarnost.

Melon se zgane in zaživi.

MELON: Zajec! Zajkla! – Cesta krvavi. Globlje moram vase, prav do dna. Sicer se bo vse obrnilo, iztirilo. Duše bodo frfotale. Potovalci nas preizkušajo, zelo preizkušajo. Moram jih vprašati, moram pohiteti tja. (*Vsem trem.*) Ne smete mirovati, sploh ne smete mirovati. Govorite besede, zdaj jih še zadnjič potrebujete. Zato jih potrebujete, ker se on boji glasov in ona tudi.

Melon sede sam zase in otrpne.

DEKLE: Kaj praviš?

BELON: Tokrat ne vem. Prvič ne vem. Moj kompas se ne zgane.

DEKLE: Vidva sta eno. Pojdi notri, poglej, kaj se dogaja.

BELON: Moram ostati na površini. Opazovati. Ničesar ni mogoče predvideti. Na površini se stvari dogajajo naključno. To naključnost moram zbirati, jo spremljati.

DEKLE: Zmagali bomo. Bomo! To je preizkušnja za eno.

Prihajata. – Zajeta ženska in z njo lovec, ki se spozna tudi na lovske predpise. Lovec nosi v nahrbtniku svoj plen. Sta sredi živahnega pogovora in jima je vse drugo malo mar.

MOŠKI (*ju prvi opazi*): Kaj pa ta dva?

DEKLE: Kaj ta dva tu? Ne vem.

BELON: Treba ju bo poiskati.

MOŠKI: Saj že prihajata.

BELON: Drugače poiskati. Iti pod njune besede. Tvegati.

ŽENSKA: ... Kuro, še živo seveda, najprej položim na tnalno, jo krepko držim in ji odsekam glavo ...

DEKLE: Ja, tvegati!

BELON: In ju zbegati.

ŽENSKA (*se ne da motiti*): Takole. Pri tem je potrebno paziti, da se ti kura ne izmakne, kajti zgodilo se je že, da je brez glave tekla po dvorišču.

LOVEC: To je važno. Važno je, da brez glave ne teka po dvorišču. Vsi trije se intenzivno vključijo v pogovor lovca in ženske. Ne dajo jima miru. Obkrožajo ju in se spet oddaljujejo. Kar precej so hrupni, ker bi radi preprečili nesmisel, a ga ne morejo. Lovec in ženska bi se ju rada znebila, kot nadležnih muh, pa tudi to ne gre.

ŽENSKA: Ko ji izteče vsa kri, jo polivam z vrelo vodo. Ta postopek, mislim na polivanje s kropom, je nujen. Kajti sicer je kuro nemogoče oskubsti.

LOVEC: Točno tako se dela.

ŽENSKA: Počasi in zelo natančno jo tako slečem, se pravi, da ji izpulim perje do najmanjšega pereščka ...

BELON: Do kraja ju moramo zbegati. Tako zbegati, da se bosta zgubila.

MOŠKI: Treba ju je sesiriti, drugače ne bo šlo.

DEKLE: Pa Melon?

BELON: O pravem času bo zraven!

ŽENSKA: ... In, ko je čisto gola, ji na trebušni strani naredim z nožem globoko odprtino, potem pa povlečem ven vso drobovino ...

DEKLE: Ptiček čiv čiv, še zmeraj si živ.

MOŠKI: Tri strani neba, četrta še ni prišla.

BELON: Četrta bo, kadar bo.

ŽENSKA (*nekoliko glasneje*): ... Drobovino vržem na gnoj, ker drobovine ne uporabljam. Škodi zdravju.

LOVEC: O tem so mnenja deljena.

MOŠKI: Priporočil bi tole salamo. Če ješ salamo, ne veš, kaj je bilo pred njo, in kaj so stlačili v črevo. Salama ne škodi živalim.

ŽENSKA: Salama me razdraži in sploh ni za mojo prebavo. – In potem, ko je kura na red, jo še razkosam, posolim in popopram ...

BELON: To peče. Nikar!

ŽENSKA: ... jo premažem z zenfom in položim v naoljeno ponev.

DEKLE: Zakaj v naoljeno ponev? Saj ni nujno.

ŽENSKA: Ne boste me zmedli. (*Zelo glasno.*) Vse skupaj dam v pečico in pečem. Po občutku seveda, dokler kura lepo ne porjavi.

BELON: To ne spada nikamor. Zenf, naoljeno, pečica, rjavo ...

LOVEC: Seveda spada zraven, pa še kako spada zraven. Hrusta.

MOŠKI: Kdo hrusta?

ŽENSKA: Pečena kura, vendar. Še posebej, če je vzgojena doma. Taki se ne bi nikoli odrekla.

DEKLE: Zakaj pa ne?

ŽENSKA: Slast je slast. Jo boš že enkrat okusila, če je še nisi.

BELON: Denimo, da je slast zares slast. Ampak zakaj hrusta?

- ŽENSKA: Tako mora biti. Tako je vse ustvarjeno.
- BELON: Že razumem. Tako je vse ustvarjeno, da slast hrusta.
- LOVEC: (*kljubovalno nadaljuje*): Vse drugače pa je s srnadjo in sploh z divjačino.
- ŽENSKA: Najbrž divjačina zahteva drugačen postopek.
- LOVEC: Seveda. Odvisno je tudi od tega, kje pečeš.
- ŽENSKA: Kako to misliš?
- LOVEC: Če pečeš na pikniku, je vse skupaj bolj zabavno.
- ŽENSKA: Zabavno me še posebej zanima. Zabavno na pikniku.
- BELON: Poslušamo, učimo se. – Ali smemo?
- LOVEC: Nekam čudni tiči ste. Sumljivi. – Kaj pa sploh počnete tukaj?
- DEKLE: Odpravljamo se v Galaksijo.
- ŽENSKA (*jo bolj pozorno pogleda*): Glej jo no, avšo. Od kod pa ti tukaj? Saj si bila pravkar gori, na hribu.
- DEKLE: Bila sem, pa nisem več.
- MOŠKI: Marsikaj se zgodi. Če hočeš, in tudi takrat, kadar nočeš.
- ŽENSKA: Vsi ste se razšli in porazgubili, kar naenkrat. In to naj bi bil izlet. (*Lovcu.*) Za ta dva se ne zmeni. Nista vredna pozornosti.
- LOVEC: V čudni družini sta se znašla. (*Pokaže na Melona in na Belona.*) V čudni družini sta se znašla. Tisti tamle se ne zgane in gleda, kot bi naklepal kaj nevarnega. Tale pa tudi nima kaj obetavnega obraza.
- ŽENSKA: To se ti samo zdi.
- LOVEC: Moj lovski nos me še ni prevaral. – Sprašujem: kaj počnete tukaj, vsi štirje?
- DEKLE: Potovalce čakamo. Nato bomo odšli in skupaj odklenili Galaksijo.
- BELON: Čaka nas velik podvig.
- LOVEC: Bomo videli. Vse se bo pojasnilo.
- ŽENSKA: Seveda se bo. – Nadaljuj.
- LOVEC: Kje sem že ostal...?
- ŽENSKA: Na pikniku.
- LOVEC: Kakopak, na pikniku. – Če vzameš s sabo na primer zajca, seveda že pripravljenega za pečenje, ga enostavno preliješ s pivom in ga zaviješ v staniol papir.
- ŽENSKA: Vidiš, zame je to nekaj novega.
- LOVEC: Ni sile. Treba pa je vse skupaj dobro zagrebsti v žerjavico, da potem vročina naredi svoje.
- BELON: Speče zajca?
- LOVEC: Menda. Kaj pa drugega.
- MOŠKI: Prepočasen je bil zajček, prehitela ga je žerjavica.
- ŽENSKA: Le kaj ti veš. Lov je lov.
- LOVEC: Ja, lov ima svoje zakone.
- ŽENSKA: Ti je kdaj dolgčas, če loviš takole... sam?
- LOVEC: Malo že. V družbi je seveda bolj prijetno.
- ŽENSKA: Se mi je zdelo, človek ni rad sam. – Mene, vidiš, lov zelo priteguje. Kar vleče me in nadvse rada bi se ga enkrat udeležila. Ne moreš si misliti, kako si želim, da bi tudi jaz koga položila.
- LOVEC: Vidim, da imaš žilico in strast. Ampak to ni dovolj. Potrebna je tudi praksa in pa mirna roka.
- ŽENSKA: Mirno roko imam, to naj te ne skrbi. – Nekako se mi zdi, in to je zanimivo, da imava enak okus. Dandanes mora človek veliko potovati in hoditi na izlete, da najde sorodno dušo. Vse je nekam otopelo, nobenega usmiljenja ni nikjer, nobenega razumevanja.

BELON: Zajec pleše ringa raja . . .

MOŠKI: kura se ob njem oplaja . . .

DEKLE: črički čričajjo vso noč . . .

BELON: mi prišli smo na pomoč.

Lovec je nenadoma postal to, kar je. Postavil se je v svojo lovsko držo.

LOVEC: Tako ne bomo prišli nikamor.

BELON: Saj sploh ni nujno, da bi kam prišli.

LOVEC: Izzivate in mi zbujate sum.

MOŠKI: Nobenega suma ni.

DEKLE: Nekaj malega je že treba postoriti, da sploh kaj vidimo.

LOVEC: Kar naprej nama skačete v pogovor. Vi trdite eno, midva drugo. Tako se ne da živeti. Povrhu vsega pa govorite še besede, ki niso za nobeno rabo.

DEKLE: Za kakšno rabo?

LOVEC: Za nobeno, sem rekel.

BELON: Vi predpostavljate, da so besede sploh za kakšno rabo?

LOVEC: Seveda so. Ko enkrat nekaj rečeš, je potem tisto tam.

BELON: Kje? Kje – tam?

LOVEC: Tam. Kamor se je kaj dalo.

BELON: Kamor se je kaj dalo? – Kaj pa se kam da?

ŽENSKA: *(lovcu)*: Pusti jih. Menda vidiš, da so čisto iz sebe.

MOŠKI: Lepo povedano.

BELON: Še več.

DEKLE: Iz sebe biti. Natančno tako. Treba bo pospraviti stvarnost.

LOVEC: Kako?

DEKLE: Tako. Tebe, nas, vse. Da se bomo drugje dogajali.

ŽENSKA: Ampak pri pospravljanju je konflikt nujen. Eni prestavijo omaro v en kot, drugi pa spet v drugega. In preprij je tu.

BELON: Nujen konflikt. Kaj je to?

DEKLE: To je pospravljanje realnosti.

MOŠKI: Težko je živeti zunaj pospravljanja.

Nekaj taktov muzike, nastopi Pripovedovalec. Prostor se nekoliko zatemni in tak ostane do konca njegove pripovedi.

PRIPOVEDOVALEC: Zdaj se bo nekaj obrnilo, ker se mora. Preveč različnosti je skupaj. Besede so mimobežne. – Melon je globoko v sebi, morebiti išče znamenja za naprej. Zmeraj je kak trenutek, ki je ločnica, ampak v tej ločnici je tudi zbirališče za nekaj. Ko se križata dva svetova, tisti iz sanj, in tisti, za katerega vsak dan mislimo, da je, pridemo do jedra navzkrižij. Težava je v tem, da nočemo sprejeti tistega, ki nas vabi, ker mislimo, da nas odklanja. In tako nikoli nič ne zmoremo, ker se bojimo vsega, kar nismo mi . . .

Pripovedovalec se umakne, dekleta se približa Melonu, ki se še ne zgane.

DEKLE: Galaksija nas kliče.

BELON: Tu biti – je nič. Tu varno biti – je dvojni nič.

MOŠKI: Tja gori iti je naporno.

BELON: Zelo strmo, zelo lepo.

DEKLE: Tam je vse notri, v Galaksiji. Neskončnost življenj. Rubini, dragulji, smaragdi. Bogastvo za milijarde življenj. Tam lahko vzameš vse, pa te ne bo nihče lovil. In daš vse, pa se ne bo nihče čudil. Tam je vse eno.

Melon se zgane, kot bi stopil iz otrpnjenosti.

MELON: Potovalci hočejo, da jih ugledamo; brez videnja se bo vse zaprlo. Moram

stopiti zraven, razrahljati temo, da bomo p o t e m videli skozi. – Ne mirujte, sploh ni časa za mirovanje!

Melon odide.

BELON: Nekaj se je v njem zgodilo. Nekaj se mi je pokazalo. Dobro, da sem ostal zunaj.

DEKLE: Misliš, da so se mu približali? Ali, da so celo prišli vanj?

BELON: Ne, tako daleč še nismo.

DEKLE: Ampak bomo. Kmalu.

Ženska in lovec poslušata, se čudita, kaj malo razumeta.

BELON: Okoliščine so nekoliko nenavadne. Nekaj se zatika.

DEKLE: Ne pozabimo, kaj je naročil Melon. Ne smemo mirovati, iščimo besede.

MOŠKI: Gotovo je imel v mislih kakšno posebnost. Nek načrt.

BELON: Melon ne potrebuje načrta, njemu se razodene.

MOŠKI: Prav. – Nisem še pripravljen, da bi bil ves zraven, tako notri, kot sta vidva. Zaupam pa, do kraja zaupam.

BELON: Ko je odhajal, ni bil več isti. Nekaj se je v njem premaknilo. Nekaj novega se je zgodilo.

DEKLE: To je v zvezi z Galaksijo. Tja ne moremo brez Potovalcev. Vesolje je en sam alarm.

BELON: Nemara bi moral za njim. Morebiti ni dobro, da sem ostal tukaj, z vama.

DEKLE: Pravkar si rekel, da je dobro in prav, ker si ostal zunaj.

BELON: Rekel sem.

DEKLE: Je toliko odvisno od tebe?

BELON: Melon potrebuje veliko luči, snopovja svetlobe.

DEKLE: Potovalci ga bodo presvetlili.

MOŠKI: Prvič sem se spustil v nekaj tveganega.

DEKLE: Zmeraj se nekaj zgodi prvič.

MOŠKI: In sem si rekel: zakaj naj bi kar naprej počel isto. Same malenkosti sem jemal življenju, ono pa meni tudi. Če se bom spustil v kaj nenavadnega, bom vsaj vedel, kako je bilo prej, ko je bilo vse navadno.

Vsi trije se spravijo nad nekakšen zemljevid in pregledujejo smeri.

ŽENSKA: Kaj neki zdaj naklepajo?

LOVEC: Nekam čudno se obnašajo.

ŽENSKA: Bova videla.

LOVEC: Previdnost ni nikoli odveč.

Dekle ni navdušena nad črtami in točkami, ki jih je opazila na zemljevidu.

DEKLE: To ni nič. To je samo zemlja. Majhno in krvavo pretepališče.

BELON: Kdo ti je dal te risbe?

DEKLE: Tisti profesor, ki trdi, da je zemlja okrogla.

MOŠKI: A ni? Mene so učili...

DEKLE: Jasno. Kar naprej smo poučevani. Ampak mene čisto nič ne briga, ali je zemlja okrogla ali ploščata, jaz hočem ven, ker je tukaj vse narobe.

BELON: Okroglina te torej ne zanima.

DEKLE: Ne, ker je brez pomena.

BELON: Pa ploskev?

DEKLE: Tudi ona nič ne spremeni. – Kje je Melon?

BELON: Potrpi.

Se spet sklonijo nad zemljevid.

LOVEC: Kriminal voham.

ŽENSKA: Jaz tudi.

LOVEC: Nekaj bo treba ukreniti.

ŽENSKA: Še dobro, da si oborožen.

LOVEC: Moral bom nekaj postoriti.

ŽENSKA: Kako prav je, da imaš puško.

LOVEC: Imam puško.

ŽENSKA: Ampak sama po sebi ni nič, ta puška. Če se ne uporablja.

LOVEC: Saj zato gre.

ŽENSKA: No?

LOVEC: Najprej jih moram prestrašiti.

ŽENSKA: Zakaj najprej prestrašiti?

LOVEC: Zato, da bodo priznali.

ŽENSKA: Kaj bodo najprej priznali?

LOVEC: Tisto, kar je najbolj nenavadno. – Ona je rekla, da tam lahko vzameš vse, pa te ne bo nihče lovil. To sploh ne gre skupaj, v tem ni nobene logike. Kje je tisti TAM?

ŽENSKA: Nekje že mora biti, če ni logike. Saj je tudi rekla, da lahko daš vse, pa ne bo nihče začuden.

LOVEC: Več kot sumljivo je vse skupaj. Njene besede lahko nakazujejo tudi možnost tatvine in celo velikega ropa.

ŽENSKA: Hočeš reči, da bojo kaj ukradli?

LOVEC: Vse je mogoče.

ŽENSKA (*premišljuje*): Mogoče se bojo res spravili celo nad ladjo.

LOVEC: Nad kakšno ladjo?

ŽENSKA: Slišala sem, da so omenjali neko galejo . . .

LOVEC: O Galaksiji so govorili.

ŽENSKA: Karkoli že je, je gotovo nekaj velikega. Drugače se jim ne bi splačalo.

LOVEC: Možno je, da uporabljajo šifro. Vsekakor moram nastopiti odločno. Ničesar ne zveš, če nisi odločen.

Zmečkajo zemljevid, ki so ga prej ogledovali.

DEKLE: Bodimo *eno*, ko bo napočil trenutek.

MOŠKI: Pripravimo se.

BELON: Vidva v njem, jaz zunaj njega. Za stražo.

Lovec sname puško z ramena in jo naperi v trojico.

LOVEC: Konec je sprenevedanja. Lovec sem in dobro slišim. Slišal pa sem več kot dovolj.

BELON: Rabambarama. Bramarama. Rama.

ŽENSKA: Šifra. V šifrah govori. Nekomu nekaj sporoča.

DEKLE: Medveda kliče in žirafa.

BELON: Bedak na bedaka, dva bedaka.

MOŠKI: Osel je postal krokodil.

DEKLE: Gosak je začel kruliti. Narobe svet.

LOVEC: Nehajte, sicer bom prisiljen . . .

DEKLE (*veselo*): Udarilo ga je. Tudi njega je udarilo, in še tako na hitro. Samo na napačnem mestu ga je udarilo.

LOVEC: Glasno ste govorili in niti skrivali niste svojih namer.

DEKLE: Namera polna mera.

LOVEC: Spravil vas bom tja, kamor spadate.

ŽENSKA: Pravilno. Prijavljam se za pričo . . .

MOŠKI: Na hribček zeleni je sova prišla.

BELON: Povej! Je gozd zelen, je bel ali pa je nemara lila?

LOVEC: Ne boš me spravil v past. Poslušal sem vas in po trezni presoji ugotovil, da nekaj naklepate in nekoga pričakujete. Najbrž nekakšne hajduke, ki pa jih še ne imenujete s pravim imenom. Eden od vaših je šel v izvidnico, da se ne bi zgrešili. Tisti, ki je šel v izvidnico, je vaš glavni. On je izdelal načrt. Tale tukaj (*pokaže na Belona*) bo dežural zunaj in ščitil umik.

MOŠKI: Zakaj naj bi ščitil umik, saj nismo še nikamor prišli.

DEKLE: Ne prekinjaj ga, on že ve.

LOVEC: Vem, kar vem, in prav ti si precej agilna. – Kako je že s tisto Galaksijo, ki jo nameravate zaseči?

DEKLE: Z njo je vse v redu.

LOVEC: Izmikate se, nočete odgovoriti.

BELON: Odgovorili bi že. Ampak daljave so daljave, ne da se kar vskočiti.

LOVEC: Izmikate se, ker pripravljate velik podvig.

MOŠKI: Upamo, da nam bo šlo vse po sreči.

LOVEC: Pripravljate se na velik rop. Tak rop pa se nikoli ne posreči.

BELON: Zares. Na to možnost še pomislili nismo.

LOVEC: Boste že še pomislili. – In še v nečem ste se ušteli. Vaših pomagačev ne bo.

Vse kaže, da so se spametovali in še o pravem času spodvihali rep.

DEKLE (*igra*): Ni mogoče.

BELON (*igra*): Ni mogoče. Kdo je rekel, da jih ne bo?

MOŠKI (*igra*): Ne bo dobro za nas, če jih ne bo.

LOVEC: Ne bo dobro za vas. – Po dolgem in počez sem prečesal gozd, ko sem opazoval divjad. Razen razpoznavnih izletnikov ni bilo v njem nikogar.

MOŠKI: Divjad je bila?

LOVEC: To se ve.

DEKLE: Škoda, da ni bilo nikogar.

ŽENSKA: Ste se ujeli, kaj!

BELON: Ramba! Ramba! Ramba!

ŽENSKA (*lovcu*): Slišiš? Svojega glavnega kliče.

LOVEC: Kar naj. Lepo bo zakikirikal, ko se vrne.

Belon plane v svoj melodični smeh.

DEKLE: Takoj moramo nekaj ukreniti.

MOŠKI: Dokler je še čas.

DEKLE: Poslušajta ...

LOVEC: Ne bo se vam posrečilo. Take stvari se ne posrečijo.

Dekle potegne k sebi Belona in moškega. Najprej se nekaj šepetaje dogovarjajo, na to začnejo s svojo besedno igro. – Lovec in ženska se sploh ne znajdetaj.

DEKLE: Ne smemo mirovati, pokličimo na pomoč besede!

BELON: Začni.

DEKLE: V sonce bom gledala in rada se bom imela.

BELON: Glej in povej svoje videnje.

MOŠKI: Razločno povej.

BELON: In malo besed porabi.

DEKLE (*gleda v sonce*): Krog. Krog kroži.

BELON: Barva?

DEKLE: Velika.

MOŠKI: Senca?

DEKLE: Majhna.

BELON: Zunaj kroga?

DEKLE: Palčki. Škrati.

MOŠKI: Števílo?

DEKLE: Sedem. Sedemkrat.

BELON: Nihalo?

DEKLE: Niha.

MOŠKI: Zemljevid?

DEKLE: Sončne pege.

BELON: Dovolj.

Dekle (*zapre oči*): Skupaj se glasi: Krog kroži zunaj kroga. Nihalo sedemkrat niha sončne pege.

ŽENSKA (*lovcu*): Čarajo.

BELON (*moškemu*): Zdaj se ti zazri.

LOVEC: Imam puško.

MOŠKI: Kaj?

DEKLE: Še enkrat.

MOŠKI: Gora.

DEKLE: In še kaj?

MOŠKI: Dve gori.

DEKLE: Premalo.

MOŠKI: Ptič.

BELON: Kje?

MOŠKI: Je visoko.

DEKLE: Kam?

MOŠKI: Padel.

BELON: Dovolj.

MOŠKI (*zapre oči*): Skupaj se glasi bolj malo: Gora, dve gori. Ptič je visoko padel.

DEKLE: Drugi stavek je lepši.

ŽENSKA: Čarajo. Uroke kličejo. Pred njimi me je babica zmeraj svarila.

LOVEC: Imam puško.

DEKLE (*Belonu*): Ti vidiš veliko. – Odpri.

BELON: Skrinjico.

DEKLE: Komu?

BELON: Dekletu.

MOŠKI: Kaj?

BELON: Dam.

MOŠKI: Kje?

BELON: Notri.

DEKLE: Koliko?

BELON: Sto.

MOŠKI: Preveč.

BELON: Ljubezni.

DEKLE: Dovolj.

BELON (*zapre oči*): Skupaj se glasi: Skrinjico dekletu dam, notri sto ljubezni.

DEKLE: In ravno sto?

BELON: Nisem vedel.

ŽENSKA: So me že zacoprali. Rise vidim, risi žrejo kure. Sesedam se od strahu.

LOVEC: Pogum. Imam puško. In imam načrt.

Vrne se Melon. Nekoliko spremenjen je in ogrnjen s črno pelerino. Pred sabo potiska voziček, na njem je vse polno različnih in zelo pisanih oblačil. – Lovec predene puško iz ene roke v drugo, je precej negotov.

MELON: Potovalci niso rekli ne in niso rekli da. Sploh niso govorili. Prosojni so.

Pustili so me čisto blizu in mi dovolili pogled vase. Niso bile besede, ampak slisal sem: naša oblačila niso njihova oblačila, ne dišijo dobro. Zato še ne morejo priti k nam. Nismo še *eno*.

ŽENSKA: Zdaj pa še ta. In koliko prtljage si je nabral. (*Zvedavo ogleduje kostume.*)

Saj se kar lepo vidi. Same barve, same različne barve.

MELON (*ženski, zelo zamišljeno*): Žemlja. Pečena žemlja.

ŽENSKA: Joj, kakšen pogled. Kako me gleda. Navsezadnje me bo še popo-použil. Tak stori že kaj!

LOVEC (*bolj zase*): Potrpeti moram. Moram kaj izvohljati. Kakšno skrivnost skriva voziček? Moram ostati miren. Moram spremljati dogodke in udariti o pravem času.

Melon ga zelo pozorno obkroži in se dotakne puškine cevi.

MELON: Lulek! Nič prida lulek.

Se ne zmeni več za lovca in stopi k Belonu.

MELON: Potovalci so zrlji vate. (*Pokaže na oblačila.*) Odberi in deli. Mora se dogoditi sanja.

BELON: Bo to dovolj?

MELON: Vedeti ni videti. Zelo se moramo potruditi. Vse je treba zamenjati. Nič privajenega ne sme ostati na nas.

DEKLE: Da. Nič privajenega.

MOŠKI: Taki ne bomo mogli več v svet.

BELON: Nikoli več.

DEKLE: Nič ne dé ...

MOŠKI: Pa vendar ...

DEKLE: Saj so zvezde. Galaksija!

MOŠKI: Ne gre zato, da bi rekel ne. Le kako špranjico bi rad poiskal, malo pogledal ven. Samo zato, da bi videl, kakšni so drugi, da bi videl razliko.

DEKLE: Ko bomo *eno*, se bo kar samo razodelo, kakšni so drugi. Če bo sploh treba vedeti. Ali pa drugih sploh ne bo, vse bolj bo *vse-eno*.

BELON: Je to cilj?

DEKLE: Je.

MELON: Sanja kot sanja.

LOVEC: Tole prtljago moram preiskati. Kdove kakšne naprave in kakšni ključi so skriti med oblačili.

ŽENSKA: Nikar! Vse je začarano. Če se boš česa dotaknil, bo žaba skočila vate.

Lovec je odločen, toda Melon ga ustavi s posebno kretnjo in pogledom. Nato se umakne.

LOVEC: Bom ...

BELON: Ne boš! – Ne moreš, to je tisto.

Belon potisne voziček na sredo odra, povabi oba prijatelja. – Melon jih opazuje iz razdalje.

BELON: Začnimo.

Kostumi, ki jih je pripeljal Melon, so zelo pisani, barviti, na različne načine krojeni.

(Lahko so tudi zgodovinski, fantazija naj gre svojo pot.) Preoblačenje spremlja muzika, njeni zvoki so podrejeni gibanju in obnašanju oseb.

DEKLE: Jaz bom začela, kot ptička bom pela.

MOŠKI: Na bas bom igral, hudobca ugnal.

BELON: Korak na korak, je vzkliknil možak.

Prizor preoblačenja je pomenljiv, je pravi mali spektakel in potrebuje koreografa.

– Tudi spodnje perilo, ki ga imajo vsi trije že ves čas na sebi, je pobarvano in

poslikano. (Lahko je krojeno kot trikó.) Podobno kot kostumi, ki jih pravkar oblačijo. – Svojo prejšnjo obleko položijo kamorkoli, vendar tako, da jo imajo kasneje pri roki.

ŽENSKA: To so šik.

Ko je preoblačenja konec, vsi trije negibno obstojijo.

ŽENSKA: Če bi še jaz poskusila . . .

LOVEC: Sploh ne.

ŽENSKA: Saj ne bi pretiravala. Kakšno rutko, pa šal bi poiskala. Pa kakšne rokavice in nogavice. Samo malo, za priboljšek.

LOVEC: Ne. In še enkrat – ne!

ŽENSKA: Pa kakšne čevljičke bi nemara staknila. Za v mesnico.

LOVEC: Pozabi.

ŽENSKA: Tečnejš.

LOVEC: Kako boš pa pričala, če boš kradla.

ŽENSKA: Ne bom kradla. Malo se bom pohecala, sem in tja pohecala.

LOVEC: Sedi in miruj, jaz bom skočil po pomoč. Zdajle je pravi trenutek, ko se nihče ne zgane.

Lovec se izmuzne, ženska brska po vozičku. Pogovarja se s preostankom oblačil in tudi s seboj.

ŽENSKA: Če je tako, pa ne bom pričala. Ne bom jih spravljala v arest. Navsezadnje mi kaj slabega niso naredili, me pa lahko začarajo in me bo tisti, ki grdo gleda, zares spremenil v žemljo. Hvala lepa. – In končno, na to možnost še pomislila nisem, ne bi bilo slabo, če bi ostala še kaj časa z njimi. Naučila bi se nekaj njihovih coprnij in jih prodala v kakšen cirkus. Z delom si še nihče ni prislužil kaj prida denarja. – Kakopak moram prej kaj malega postoriti zanje, je že tako, da roka roko umije. (Premišlja.) Še najbolje bo, če jih čimprej obvestim, kaj vse se plete okoli njih. Da jih morda čaka še sodnija. – Svet je grd, če si ne pomagaš sam, ti tudi sosed ne bo. Tako je v tej stvarnosti.

Melon stopi k prijateljem in se narahlo dotakne njihovih obrazov. – Zganejo se in zaživijo.

MELON: Narisali so znamenje. Cesta je odprta.

DEKLE: Odvrgli smo vse staro, privajeno. Nihče nas ne more spoznati. Svobodni smo, popolnoma svobodni.

MELON (*se prvič nasmehne*): Izpuhtela je bolečina. Diham. Vonjam zrak.

DEKLE (*mirno in premišljeno*): Jasnina. Popolna jasnina. MI smo Potovalci. Spremenili smo se v Potovalce. Drug k drugemu potujemo, drug v drugem smo. Različni smo in smo eno. Eno smo in smo različni. Visoka sanja. Nihče nas ne bo videl, ko bomo šli, nihče ne bo vedel, da smo bili. Da smo svet, ki ga drugi ne vidijo. – Potujemo: V Galaksijo!

ŽENSKA: Potlej pa pohitite. Povedati vam moram, da vas je šel lovec naznanit.

MOŠKI: Naznanit. Kako naznanit? Kaj naznanit?

ŽENSKA: Tisto naznanit. Tisto bogastvo naznanit. Zaklad naznanit.

MELON: Ne boli. Dobro je, da ne boli. Ne sme boleti.

Belon, dekle in moški obstopijo žensko. – Melon je miren.

BELON: Torej je šel – naznanit.

ŽENSKA: Ja. Pohitite, če vam pravim.

DEKLE: Kako pa se gre naznanit zaklad?

ŽENSKA: Preprosto. Greš tja in poveš . . .

DEKLE: Ampak zaklad naznanit. A ni to malo težje?

ŽENSKA: Ponavadi je za vsako stvar isto.

MOŠKI: Kako pa veš, da je isto?

ŽENSKA: Kar tako. Na pamet.

BELON: Na pamet je seveda nekoliko lažje. – In kje je tisti zaklad, ki je naznanjen?

ŽENSKA: Menda je pri vas. Ali pa bo pri vas. – Kaj vem, mene to nič ne briga.

BELON: Kaj pa se bo zgodilo, če zaklada ni pri nas.

ŽENSKA: Potem ga pač ne bodo našli.

DEKLE (*ji natakne na glavo nekakšno pokrivalo*): Na. Za spomin.

ŽENSKA: Hvala.

MOŠKI: Kdo ga ne bo našel?

ŽENSKA: Po mojem tisti, ki bodo prišli.

DEKLE (*ji natakne na roko rokavice*): Še to. Za spomin.

ŽENSKA: Hvala.

BELON: In kaj bodo naredili tisti, ki bodo prišli?

ŽENSKA: Nekaj že. Zato pa so, da nekaj naredijo.

DEKLE (*jo ogrne s pisanim šalom*): Vzemi. Za v mesnico.

ŽENSKA: Kako pa veš, da potrebujem to stvar?

MOŠKI: Ona ve vse.

BELON: Torej bodo prišli in potem bodo nekaj ukrenili?

ŽENSKA: Tak je vrstni red.

Zadaj se sliši značilno zavijanje sirene na uradnem avtomobilu.

BELON: Že slišim. Ozvočena resničnost in slišna stvarnost prihajata na obisk. – Kaj zdaj?

DEKLE: Zamašimo si ušesa.

BELON: Konec je šale. Besede nam niso pomagale, igra je padla v vodo.

MOŠKI: Morda smo nekje naredili napako. Morda smo kaj zamudili. – Se bo kolo zavrtelo nazaj?

BELON: Ni zarez, tiste temeljne, ni ločnice. Svet nas hoče zase.

MELON (*Belonu*): Predolgo si bil zunaj, pa se ti je zatemnilo.

BELON: Moral sem, potrebno je bilo opazovati. Drugače bi potonili.

MELON (*odločno*): Potovalci so spregovorili. Nismo naredili napake in nismo ničesar zamudili; treba se je bilo pripraviti za vstop v eno. Še en absurd mora treščiti v skalo. – Pojdimo vsi globoko notri, da se bomo poskrili in pričakali zadnjo jasnino.

Sedejo v polkrog, tako, da imajo hrbte navzven in glave sklonjene do kolen. – Vrne se lovec.

LOVEC: Tako. Opravljeno je. – Ja, kakšna pa si? Ti le ni dala žilica miru in si morala brskati po tej ropotiji.

ŽENSKA: Nisem brskala. Oni so mi te stvari podarili.

LOVEC: Oni? Zakaj?

ŽENSKA: Nisem vprašala. Malo so poklepetali z mano in še kar prijazni so bili.

LOVEC: So kaj hoteli? Kaj so govorili?

ŽENSKA: Okoli zaklada je tekel pogovor, pa še nekaj so spraševali o tistih, ki bodo prišli.

LOVEC: Ta podatek jih je torej zanimal. Razumljivo. – Najbrž so pokazali tudi določene jasne namene, da bi, recimo, pobegnili.

ŽENSKA: Sploh ne, saj vidiš.

LOVEC: Navsezadnje tudi nimajo kam pobegniti.

ŽENSKA: Kako da ne. Do gozda je samo nekaj korakov.

LOVEC: To ni več moderno. Ne vžge. – In kaj se je zgodilo potem?

ŽENSKA: Potem nisem več razumela njihove govornice. Posedli so in zdaj sedijo, kot bi jih kdo spremenil v kipe.

LOVEC (*jih od daleč previdno ogleduje*): Hej, vi! Me slišite?

ŽENSKA: Na tak način jih ne boš obudil.

LOVEC: Jih bodo pač drugi. – Jaz sem svoje opravil.

ŽENSKA: Če je tako, se lahko umakneva. Ne bi bila rada zraven, take zadeve me ne zanimajo.

LOVEC: Počakati morava, so rekli. Uradniki imajo svojo pamet. Lepo sedijo v uradu in čakajo, zato pa je toliko kriminala. – No, tisto, kar sem povedal o Galaksiji, jim nikakor ni šlo v glavo. Zatrtili so, da v mestu ni banke s takim imenom in tudi ne kake druge dragocenosti. Nato sem opozoril, da osumljenci uporabljajo šifre in da se gotovo pripravljajo na veliki rop. Molčali so in se nasmihali, zganili so se šele potem, ko je zazvonilo več telefonov.

ŽENSKA: Da so tudi drugi telefonirali?

LOVEC: Pa še kako. Kriminal smrdi daleč naokoli. – Nekaj so še pletli med sabo, ogledovali razne papirje in me končno poslali nazaj sem.

ŽENSKA (*razmišlja*): Kaj pa če tile tukaj le niso pravi? In so kje še kakšni drugi, ki so pravi.

LOVEC: Morajo biti pravi, tako sem sklenil. Ko bo vsega konec, me bo oblast pohvalila in – podenarila. Podenarila, slišiš?

ŽENSKA: Nekaj mi pravi, da si v zmoti. Seveda je možno, da se bo zgodila kakšna velika tatvina. Bojim se le, da bi bili tile obdolženi, pravi roparji pa bi se od daleč smejali.

LOVEC: Ženska, mar res ne vidiš, kako so lepo pri roki, na kupu. Kar sami se ponujajo, samo pobrati jih je treba.

ŽENSKA: Vse prav. Ampak tisto punco poznam in onega zraven nje tudi. Kako naj bi se kar nenadoma odločila za takšen kriminal.

LOVEC: Me nič ne briga. Zraven sta, pa amen. Jaz ju pač ne poznam.

ŽENSKA: Ker nočeš.

LOVEC: Tudi ne vem, zakaj jih naenkrat tako zagovarjaš. Še malo prej si se ponujala za pričo.

ŽENSKA: Bojim se. Zelo se bojim.

LOVEC: Le česa.

ŽENSKA: Recimo, da bodo te štiri prijeli in se bo pokazalo, da so nedolžni. Pristojni bodo ugotovili, da sva jih speljala na napačno sled, pa bova v velikem zosu.

LOVEC (*zmagoslavno*): Tudi na to sem pomislil. Vsekakor so tisti, ki so najbolj pri roki, tudi najbolj sumljivi. Logika je neizpodbitna. V skrajnem pa se bova izgovorila na nekaj, o čemer se ti niti sanjati ne more.

ŽENSKA: In kaj naj bi to bilo?

LOVEC: Preventiva, draga moja. Preventiva.

ŽENSKA: Ne poznam te besede.

LOVEC: V lovstvu ima beseda drug pomen. V najinem primeru pa pomeni preprečitev sleherne možnosti, da bi se kak hudodelski naklep, torej rop, uresničil.

ŽENSKA: Vse skupaj je preveč zapleteno. Kako preprečiti nekaj, kar se ne more zgoditi.

LOVEC: In še nekaj sem uradnikom nakazal, kar bodo morali šteti v najino dobro. Ti štirje, ki tukaj tako nedolžno sedijo, gotovo nekaj nameravajo, nekaj, kar ni v skladu z zakoni. Nemara naklepajo celo umor.

ŽENSKA: Zdaj pa še to.

LOVEC: Kakorkoli že, vso stvar je treba preiskati. Če se bo preventiva pokazala kot odvečna, bova midva zaščitena, ker preventivo priporočajo na vseh področjih. Nikogar ne bova torej speljala na napačno sled. Če pa se za vsem skupaj skriva kaj nevarnega, in jaz slutim, da se, bova midva postala znamenita in podenarjena.

ŽENSKA: No, ja.

LOVEC: Vrzi s sebe to navlako, taka vendar ne moreš pričati.

ŽENSKA (*uboga*): Jaz nič ne vem, jaz nisem bila zraven.

LOVEC: Pričala boš, kot si obljubila.

Prideta dva uradnika, starejši in mlajši. Oblečena sta elegantno, vendar oba enako.

1. URADNIK: Torej –?

LOVEC: Tukaj so.

2. URADNIK: Ravno prav. Ni jih preveč in ni jih premalo. (*Pokaže na lovca in na žensko.*) Tale dva ne spadata zraven?

1. URADNIK: Še ne vem. Pokazalo se bo.

Oba uradnika pozorno ogledujeta sedečo družčino. Najprej od daleč, potem čisto od blizu.

1. URADNIK: Čudno. Nenavadno.

2. URADNIK: Kaj – čudno? Kaj – nenavadno?

1. URADNIK: Malce me sili h kašlju.

2. URADNIK: Prehlad, ja.

1. URADNIK: Poglej.

2. URADNIK: Gledam.

1. URADNIK: Si opazil?

2. URADNIK: Sem.

1. URADNIK: Kaj posebnega?

2. URADNIK: Nič posebnega.

1. URADNIK: Kakšen raziskovalec pa si. Nikoli ne boš znanstvenik.

2. URADNIK: Škoda.

1. URADNIK: Poglej jih od blizu. Strokovno. Pravi raziskovalec mora takoj nekaj opaziti.

2. URADNIK (*jih pozorno ogleduje*): Pa res . . .

1. URADNIK: No, kaj vidiš?

2. URADNIK: Sedijo.

1. URADNIK: Seveda sedijo. Ampak to ni bistveno.

2. URADNIK: Ni bistveno. Vendar bo treba tudi to dati na zapisnik.

1. URADNIK: Ne rečemo: dati na zapisnik. Pravilno se glasi: zapisala bova.

2. URADNIK: Zapisala bova.

1. URADNIK: Še enkrat si jih oglej. Bolj natančno.

2. URADNIK: Uhu! Aha!

1. URADNIK: Si videl? – S takšnimi oblačili ne morejo na ulice.

2. URADNIK: Ne morejo.

1. URADNIK: Preveč so našarjena, upadljiva.

2. URADNIK: Točno tako je.

1. URADNIK: Ergo . . .

2. URADNIK: Niso za na cesto. Sijejo kot žarometi.

1. URADNIK: Pomeni, da v teh oblačilih ne morejo tvegati velikega ropa. Že od daleč bi jih opazili.

LOVEC: Kamuflaža! Prevara!

1. URADNIK: Tiho! Ne dovolim, da bi kdo motil potek raziskave. – Opazili bi jih najprej ljudje na cesti, potem pa še čuvaji. Nikakor ne bi mogli neopaženo priti do zaželenega objekta.
 2. URADNIK: Maškerado bi takoj opazili. – Torej niso potencialni roparji.
 1. URADNIK: Tega pa spet nisem trdil definitivno. Menim le, da mora sleherna raziskava potekati strokovno, laboratorijsko. Potrebno je zbrati posamezne elemente, jih potem ločiti in prave ohraniti.
 2. URADNIK: Oblačila so tedaj element, ki ga bova eliminirala.
 1. URADNIK: Tako je. Šele po tej odstranitvi bova lahko začela postopek druge stopnje. Ko bo ta postopek končan, pride na vrsto zaslišanje osumljencev, če bo to sploh potrebno.
 2. URADNIK: Postopek druge stopnje. Kaj se tam dela?
 1. URADNIK: Uči se mladi mož, uči!
 2. URADNIK: Zelo si prizadevam.
 1. URADNIK: Postopek druge stopnje. – V pričujočem primeru in glede na vse indicije spadajo v ta postopek njihova spodnja oblačila. Morda se bo v njih pojavil kak nov element.
 2. URADNIK: Torej jih bova slekla?
 1. URADNIK: Ne povsem. Strogo morava paziti, da ne prekoračiva pooblastil.
 2. URADNIK: Postopek druge stopnje me še posebej zanima.
 1. URADNIK: Glej in sodeluj.
 2. URADNIK: Bom.
 1. URADNIK: Vstanite! Razmaknite se.
- Vsi štirje dvignejo glave in vstanejo, vsak po svoje.*
1. URADNIK (*potisne Melona nekoliko vstran*): Civilna obleka. – Ogrinjalo. – Zadošča za sum. Toda velikega ropa ne more izvršiti posameznik, temveč skupina. Kot posameznik torej ne more biti sumljiv in je ločena raziskava potemtakem odveč.
 2. URADNIK: Odvržite to šaro. Zanima naju, kaj skrivate spodaj.
- Belona spet zvije smeh. Slačijo se in se pri tem zabavajo. V spodnjem perilu so videti nadvse pitoreskno.*
- DEKLE: Sanjo mi bodo ukradli.
 BELON: Razgnalo ju bo.
 MOŠKI: Sapa jima bo pošla.
- Oba uradnika sukata in ogledujeta svoje žrtve. Prizor je hkrati smešen in absurden.*
2. URADNIK: Nikamor ne spadajo, prav nikamor.
 1. URADNIK (*se globoko zamisli*): Zadeva je delikatna.
- Oba uradnika si nekaj intenzivno prišepetujeta in oba hkrati prikimavata drug drugemu.*
1. URADNIK: Piši. (*Narekuje*). Zadeva je delikatna, vendar ne vsebuje elementov, ki bi narekovali pregon. To je potrdila telesna preiskava, ki je pokazala, da osumljenci ne posedujejo obremenilnega materiala, torej tehničnih pripomočkov, ki bi edini omogočili vlom in nato še tatvino. – Poleg tega so se pojavili tudi določeni estetski indeksi, ki govorijo v prid osumljencem ...
 2. URADNIK: Estetski indeksi ... v prid osumljencem ...
 1. URADNIK: Oblačila, ki so jih nosili zgoraj, pa tista, ki jih nosijo spodaj, kažejo simbiozo barv. Če izvzamemo ogrinjalo, ki bi bilo lahko samo zase sumljivo, v celoti problema pa ni, je na dlani naslednja ugotovitev.
 2. URADNIK: Na dlani ... ugotovitev.

1. URADNIK: Barve, ki jih nosijo na sebi prizadeti subjekti, niso nevarne za okolico in nikakor niso primerne za poskus vloma in ropa.
2. URADNIK: (*še naprej marljivo zapisuje*): Nikakor niso primerne... za poskus... in ropa.
1. URADNIK: Z gotovostjo lahko sklepamo, da s temi barvami ne bi mogli odpreti trezorja ali kaj podobnega, kakor tudi na sploh niso primerne za nastop v javnih prostorih. Vsekakor pa so povezane z zaznavno ekscentričnostjo njihovih lastnikov, če poleg estetskega upoštevamo še psihološki vidik. Vendar tudi ta ekscentričnost ni nevarna, ker se dogaja v nenaseljenem prostoru. Pika.
2. URADNIK: Ni nevarna... pika. Torej sva končala?
1. URADNIK: Še ne. – Preveriti morava še druge indicije, ki jih nakazuje prijavitelj.
Uradnik ogleduje četverico in se odloča.
1. URADNIK (*Belonu*): Ti!
- BELON: Jaz.
1. URADNIK (*pokaže na Melona*): Kdo je ta?
- BELON: Moj brat.
1. URADNIK: Tvoj brat? Torej ti ni treba pričati ne zanj in ne zoper njega.
- BELON: Ne bom pričal.
1. URADNIK: Ti?
- MOŠKI: Jaz.
1. URADNIK (*pokaže na Melona*): Kdo je ta?
- MOŠKI: Naš vodnik. V vsem mu zaupamo.
1. URADNIK: Zaupanje je dovoljeno.
- MOŠKI: Je.
1. URADNIK: Ti!
- DEKLE: Jaz.
1. URADNIK (*pokaže na Melona*): Kdo je ta?
- DEKLE: Imeniten je. Ne da se povedati.
1. URADNIK: Ali kaj – občujeta? Imata odnose?
- DEKLE: Kar naprej. Neprestano imava odnose.
1. URADNIK: Zavedam se, da je vsa stvar diskretna in intimna. Zato ne zahtevam...
- DEKLE: Nič hudega. Vprašanja so menda zato, da nanje odgovarjamo.
1. URADNIK: Do kam so vaju pripeljali ti odnosi, do katere točke...
- DEKLE: Ne gre samo za naju. Vsi skupaj smo prišli do točke, ki nas je združila s Potovalci. Tako smo zdaj *eno* in čakamo, da nas bo sprejela Galaksija.
1. URADNIK: Naporno upanje.
- DEKLE: Veličastno upanje.
1. URADNIK (*Melonu*): Je vse res, kar govorijo priče?
- MELON: Točka je mejna. Velika sanja se nakazuje. Čiščenje je za nami. Združujemo se v *eno*.
1. URADNIK: Zanimivo. Zelo zanimivo. (*Po premisleku.*) Piši!
2. URADNIK: Že pišem.
1. URADNIK: Zaslišanje osumljencev je pokazalo, da le-ti ne kažejo nagibov, ki bi jih vodila v kakšno drugo hudodelstvo. Podčrtati pa moram, da je njihovo obnašanje, še posebej obnašanje njihovega vodiča, take narave, da ne spada v naše kompetence. Pri tem mislim na njihove mentalne posebnosti, ki jim bodo preprečile in onemogočile kakršnokoli delo v državnih službah in ustanovah. Pika.
2. URADNIK: Onemogočile... v državnih službah...

1. URADNIK: Takoj odnesi zapisnik v urad. – Odpelji tudi ta dva prišleka, ker sta bila moteč element v poteku raziskave.

ŽENSKA: So naju podenarili, kaj. Pa še mene, ko nimam nič zraven.

LOVEC: Ni vse izgubljeno. So še višje instance.

Odideta z uradnikom. Tišina, ki traja.

1. URADNIK: Spremenil sem se v eno samo začudenje.

BELON: Zakaj v začudenje?

1. URADNIK: Nič ne vem. Ničesar ne razumem.

MOŠKI: Bilo je imenitno.

BELON: Še posebej tisto o mentalnih posebnostih.

DEKLE: Udarilo ga je. Pravilno ga je udarilo. Na pravem koncu ga je udarilo.

1. URADNIK: Ta udar me utegne postaviti na glavo.

DEKLE: Notri si, nihče ti ne bo mogel blizu.

1. URADNIK: Ne znam si razložiti, kaj me je nenadoma zavrtelo. Doslej sem še vse, ki so imeli opraviti z mano, krepko zašil. – Prejle pa je kar nekaj šinilo vame in govorilo.

MELON: Potovalci.

1. URADNIK: Kdo?

DEKLE: Naš si.

Dvignejo uradnika in ga posadijo na voziček. Dekle in moški najprej zakrožita po prostoru, nato ga odpeljeta ven.

MELON: Potovalci.

Melon odide za njimi. Belon ostane sam, Rahla muzika, prostor se precej zatemni. Belon poišče svojo staro obleko in se preoblači. – Pride pripovedovalec.

PRIPOVEDOVALEC: Zdi se, da je vse pripravljeno za konec. Pa ni konca, in vprašanje je, če bo kdaj konec. In če je tak konec, kot bi pravkar lahko bil, res tisti konec, ki nekaj zaključí in po tistem ni ničesar več. Bil bi samo konec, to pa ni dovolj. – Vprašanje je tudi, ali sta Melon in Belon res odšla tja, kjer smo ju pravkar videli, ali pa morda sploh ne, in je bila tisto samo sanja. In če je bilo tako, je treba začeti spet znova in prav pri koncu, da bomo videli nov začetek, kajti sanj nikakor ne smemo ukiniti. Če bi jih ukinili, ne bi bilo več nobenih začetkov in nobenih možnosti, da bi ugledali pokrajine, ki so onkraj stvarnega, a so tako resnične, da brez njih ne bi zaznali prav ničesar. Tudi tistega ne, kar vidimo vsak dan in kar nas zmeraj znova naganja, da uhajamo drugam, in da drugače vidimo tisto, kar vidimo vsak dan in to imenujemo realnost. Brez te vzporednice ne bi mogli ničesar prevesti v veliko Sanjo in bi ostali za zmeraj zunaj. To pa bi bil resničen konec.

Pripovedovalec odide. Ko je Belon spet nekdanji, se prostor razsvetli, kot na začetku, in muzika pojenja. – Pride Melon.

BELON: Sonce je že visoko.

MELON: Ni sonca. Samo žarek je.

BELON: S tem nič ne menjaš. Sonce je kljub temu visoko. In zadnji čas je, da se nekam premakneva.

MELON: Čakala bova. Morava slišati klic, da se bo potem začelo.

BELON: Kaj se bo začelo?

MELON: Tisto, kar se mora začeti. Ampak začelo se bo drugače. In drugič spet drugače.

BELON: Če je tako, lahko stojiva tukaj do konca dni.

MELON: Ne bo potrebno, ker se bo prej začelo.

BELON: Pa če se ne bo prej začelo?

MELON: Če se ne bo prej, se bo pozneje, kajti notri je vse natančno urejeno.

BELON: Ljudje hodijo. Prihajajo in odhajajo.

MELON: Obraze vidim. Sami obrazi. To ni tisto.

BELON: Je pa nekaj drugega! Jaz temu drugemu ne morem ubežati. Ob meni se dogaja. Vidim, slišim.

MELON: Videz ni bistvo.

BELON: Tisto, kar se dogaja ob meni, me spominja na nekaj, kar se dogaja drugje, pa nisem tam, da bi videl še ono.

MELON: Hočeš vse, ker ne sprejmeš *enega*.

BELON: Na tem kraju sva se že skoraj udomačila. Tu moram biti, stati, sedeti, videti, slišati. Ljudje prihajajo in odhajajo. Čisto natančno vem, da sem vsakega, ki je šel tod mimo, videl prvič. Hkrati pa tudi vem, da poznam vsakega in vse, da sem jih že srečal v neki zgodbi, kdo ve kdaj in kje. Potem se zgodbe prepletajo, in čisto majhna sprememba je potrebna, pa so te zgodbe vsakič drugačne, in nenadoma ne vem več, kam je zašla tista, ki je bila prva.

MELON: Preveč poslušáš, preveč gledáš. Zmeda.

BELON: Poglej. Zdajle spet prihajata dva. Najbrž se bosta nekam odpeljala.

MELON: Še bolje, če se bosta odpeljala.

BELON: Ta dva sta že bila tukaj.

MELON: Morebiti sta bila. Ta pojav me ne vznemirja.

BELON: Tebe ne vznemirja. Jaz bom moral poslušati besede in potem te besede primerjati z drugimi besedami.

Melon molči. – Pride ženska in z njo lovec, ki je brez puške.

LOVEC: V mesto moram. Nerad, a nič ne pomaga. – Že lep čas prestavljam sem pa tja tiste papirje in iščem izgovore za odlašanje. Saj veš, da sem dobil pošto in pozivnico z lovskega urada.

ŽENSKA: Nerodno.

LOVEC: Kot bi bil jaz kriv, če kdo skrivaj lovi. Zakaj da ga nisem prijavil, piše v pozivnici, in še drugo. Za vsakim se mi res ne da tekati, nisem žandar.

ŽENSKA: Zmeraj je kaj narobe. Mene pa kličejo na sodnijo. Zavoljo tiste nesrečne dediščine, po teti. Kar naenkrat se je pojavilo še neko sorodstvo v tretjem kolenu. – Prav te dni sem odpirala stare omare, gledala njene obleke, lepo razporejene po obešalnikih. Kar dišalo je po spominih. Vse skupaj res ni dosti vredno, je pa v tej ostalini tudi del mojega življenja. – Ja. Kaj pa ti nameravaš? Kako se bo izteklo v uradu?

LOVEC: Kdo bi vedel.

ŽENSKA: Za nekaj se boš moral odločiti.

LOVEC: Vem. Službe ne bi rad izgubil. – Kaj boš pa ti terjala na razpravi?

ŽENSKA: Bom videla, kako bo potekalo.

LOVEC: Za tiste obleke se najbrž nihče ne bo grebel.

ŽENSKA: Teta je imela tudi njivo, pa še nekaj denarja je ostalo na knjižici.

LOVEC: Zoprno.

ŽENSKA: Zelo. Ampak tudi tebi ne bo prijetno.

LOVEC: Rekel bom pač, da je nekaj takih, ki bi lahko na skrivaj lovili.

ŽENSKA: In če bodo sitnarili, pritiskali nate?

LOVEC: Sebe bom seveda ščitil, tega mi ne more nihče zameriti. – Rekel bom, da sumim tega in tega, da pa še nimam otipljivega dokaza in da ga bom kmalu dobil.

ŽENSKA: Malo boš že podaljšal proceduro . . .

LOVEC: Tebi bo lažje. Najbrž imaš pravico do celotne dediščine, teti si bila najbližja.

ŽENSKA: To je res. Tudi skrbela sem zanjo, prav do zadnjega dne.

LOVEC: Vsi vemo, da si skrbela zanjo.

ŽENSKA: Tudi pogrebne stroške sem poravnala sama.

LOVEC: Pogreb danes res ni poceni.

ŽENSKA: Obleke lahko odnesejo, pri ostalem pa ne bom popustila.

LOVEC: Upravičeno. – Avtobus nekam kasni.

ŽENSKA: Ni sile.

Izčrpala sta svoj pomenek, nagovorila Belona in Melona.

ŽENSKA: Vidva najbrž tudi čakata na prevoz.

BELON: Morda. Nisva se še odločila.

LOVEC: To pa traja.

BELON: Kaj traja?

LOVEC: Da se še nista odločila.

BELON: Vi ste se že odločili?

LOVEC (*v zadregi*): Mislil sem na avtobus . . .

BELON: Menda. Na kaj pa drugega.

ŽENSKA: Vprašuje, ker se nikamor ne premakneta. Tujca sta, kot je videti, morebiti potrebujeta kakšen nasvet.

MELON (*se umakne*): Nič ni videti. Nič ne bo videti.

ŽENSKA: Samo pomagati sva hotela.

BELON: Že prav. Ni mislil kaj slabega.

LOVEC: Malo čudaški pa je.

ŽENSKA: Kar precej, ne malo.

BELON: Vsi smo nekoliko čudaški.

ŽENSKA: Še dobro, da ne dežuje.

BELON: Lahko smo zadovoljni.

Melon se spet približa, takoj za njim pride dekle in z njo moški, ki nosi v roki dekletov popotni kovček.

MELON: Mavrica je tu. Ali se samo zdi? Ko jo pogledaš, izpuhti.

DEKLE (*spremljevalcu*): Hvala za pomoč.

MOŠKI: Ni vredno omembe.

DEKLE: Res ni veliko notri, ampak med potjo se teža kar nabere.

MOŠKI: Ne bova sama. – Dober dan vsem.

ŽENSKA: Dober dan.

Ženska hoče k njima, a jo lovec obzirno zadrži.

MOŠKI: Torej si se le odločila.

DEKLE: Ni bilo kaj razmišljati.

MOŠKI: Vesela bodiva, da sem sploh dobila službo. Veliko je bilo prijavljenih

MOŠKI: Pogrešal te bom.

DEKLE: Nekateri gredo v Nemčijo, celo v Ameriko. – Nekaj morava spraviti skupaj, za prvo silo.

MOŠKI: Jaz bi delal za dva, pa bi šlo. Močan sem.

DEKLE: Si. Ampak preveč garanja človeka nese. Breme bova lepo porazdelila, vsak bo nekaj prispeval in bo začetek lažji. Še posebej sem lahko zadovoljna, da bom delala v poklicu, ne pa karkoli.

MOŠKI: To že.

DEKLE: Pisala ti bom in večkrat prišla na obisk.

MOŠKI: Boš, kajne.

DEKLE: Vse se bo prav obrnilo. In pa: kaj bi hitela, ko se nama nikamor ne mudi.
MOŠKI: Preveč odlašati tudi ni dobro.

Ženski ne da žilica miru, mora se vključiti v pogovor.

ŽENSKA: Sem nekaj slišala, da si dobila službo. In to kar v glavnem mestu.

DEKLE: Zares sem imela srečo.

ŽENSKA: Če smem biti radovedna...

DEKLE: Le.

ŽENSKA: Kakšno službo pa si dobila? Kje boš delala?

DEKLE: V porodnišnici.

ŽENSKA: A kar v porodnišnici?

LOVEC: Zakaj ne, če je tam dobila službo.

MOŠKI: In šole ima tudi.

ŽENSKA: Jaz ti želim vse najboljše. – Ampak mlada si še, mlada.

LOVEC: Tak nikar se ne vtikaj.

ŽENSKA: Pravim, da ji želim vse dobro. – Odgovorno je tako delo, punca pa je še brez izkušenj.

MOŠKI: Enkrat je treba začeti. Kako naj sicer pridobi izkušnje.

ŽENSKA: No, če ti bodo pomagali...

DEKLE: Me prav nič ne skrbi. Majhni otročički so kot sanje in jaz tako rada sanjarim.

MELON: Labod. Labod čuva zaklad.

DEKLE: Lepo ste to povedali. Kaj večkrat tako govorite?

BELON: Ne, ne. Samo včasih.

MELON: Ti sestavljaš uganke.

DEKLE: Samo včasih, za otroke. Kako pa to veste?

MELON (*se spet umakne*): Zbogom.

DEKLE: Škoda...

ŽENSKA: Ne meni se zanj. Nihče ne ve, kaj pravzaprav počne tukaj.

BELON: On ve.

MOŠKI (*hoče obrniti pogovor drugam*): Kaže, da imata tudi vidva opravke.

LOVEC: Nabere se, pa je treba to in ono postoriti.

ŽENSKA: Jaz imam nekaj malega opraviti po pisarnah, potem bom obiskala še prijateljico. Malo bova poklepetali in bo dan minil.

LOVEC (*moškemu, hudomušno*): Ti danes ne delaš? Imaš nekakšen praznik, kaj.

MOŠKI: Praznik ravno ne. Pospremil jo bom...

LOVEC: Kakopak. Se spodobi, ko sta si tako blizu. Da bi ji le šlo vse po sreči.

DEKLE: Bo. Seveda bo šlo po sreči.

ŽENSKA: Avtobus bi že moral potrobiti.

LOVEC: Ne skrbi. Šofer kasni.

ŽENSKA: Ne bi smel.

MOŠKI: Tudi njega lahko kaj zadrži. Družino ima, bolj malo je doma, to in ono se mora pogovoriti. Nekaj minut gor ali dol...

ŽENSKA: Ne bi rada zamudila.

LOVEC: Zate se bo vse prav izteklo.

Pride prvi uradnik, ki je šofer, in z njim drugi uradnik, ki je sprevodnik.

ŠOFER: Takoj bo vse nared.

ŽENSKA: Kaj pa je spet?

ŠOFER: Na pošti se je nekaj zataknilo. Pri paketih. Takoj bo vse urejeno.

SPREVDODNIK: Takoj bo vse urejeno.

ŽENSKA: Da le ne bomo pozni.

ŠOFER (*sprevodniku*): Zatrobi, ko bo vse urejeno.

SPREVODNIK (*odide*): Bom zatrobental.

ŠOFER: Kam se vam danes tako mudi?

ŽENSKA: Nekaj zoprnih opravkov imam.

ŠOFER: Pohiteli bomo, danes ne bo gneče.

MELON: Ne bo gneče.

ŠOFER: Kako pa vi to veste?

MELON: Nobene gneče ne bo.

ŠOFER (*Belonu*): Ne poznam vaju. Tukaj sta menda prvič. Se bosta odpeljala z nami?

BELON: Še ne veva.

ŠOFER: Ne vesta? Veliko časa nimata za premislek.

LOVEC: Že vseskozi nekaj ugrabata.

ŠOFER: Sta turista?

BELON: Sploh ne. Še na misel nama ne pride kaj takega.

ŠOFER: Imata prav. Tukaj se turizem ne obnese. Ni zanimanja.

MELON: Sploh ni zanimanja. To je dobro.

ŠOFER: Ne vem, če je to dobro. Kraj je siromašen. (*Belonu*) Za sprehode pa je nekaj možnosti, poskusita.

BELON: Najbrž je kje blizu kakšen hrib, da bi se malo povzpela.

DEKLE: Hribi so. A je vse zaraščeno, nobenega razgleda ni.

BELON: To pa ni v redu.

MELON: Ne bova se povzpela.

ŠOFER: Če se ne bosta povzpela in ne nameravata z nami, kaj potlej?

BELON: Bova videla. Možnosti so različne.

ŠOFER: Tukaj jih je bolj malo.

Avtobus zatrobi.

ŽENSKA: Gremo!

LOVEC: Srečno.

DEKLE: Se res ne bosta peljala z nami?

MELON: Pojutrišnjem.

MOŠKI: Tudi prav.

Odidejo. Sliši se ropot motorja, avtobus odpelje.

BELON: Zdaj sva pa zares čisto sama.

MELON: Ni čiste samote. Zmeraj je še kaj.

BELON: Ne pavsod.

MELON: Pavsod.

BELON: Ne verjamem.

MELON: Vse se bo pojasnilo.

BELON: Če se bo?

MELON: Tukaj bova ostala.

BELON: Saj sva kar naprej tukaj.

MELON: Nisva kar naprej tukaj.

BELON: Pa nič.

Molčita.

MELON: Prišli bodo.

BELON: Upam.

MELON: Potovalci bodo prišli. Ne smeva hiteti.

BELON: Sploh ne hitiva.

MELON: To je dobro.

Molčita.

MELON: Enkrat se bo zgodilo.

BELON: Meni je prav.

MELON: Enkrat bo vse-eno.

BELON: Morda.

MELON: In takrat se bo krog sklenil

BELON: Če bo tako, pa čakajva . . .

Molče sedita. Rahla muzika, prostor se počasi zatemni.

ZASTOR